

ikke kunne komme ind under Loven. Hertil har jeg stillet et Underændringsforslag under Nr. 7. Jeg skal bemærke, at, efter hvad jeg foreløbig kan se, ville Forslagene under Nr. 6 og 7 sandsynligvis falde bort, idet vi tage dem tilbage overfor Ministerens Forslag under Nr. 8, som gaar videre end Forslaget under Nr. 6. Det viser sig her praktisk, hvad det vil sige, at et Lovforslag ikke kommer til Udvalg, idet det er meget vanskeligt for et Medlem at samle 15 Medlemmer om et Forslag. Jeg har ikke kunnet samle disse Medlemmer om noget andet Forslag end et saadant, som jeg selv i høi Grad maa erkende for forkasteligt. Jeg har ikke kunnet faae dem til at gaa videre overfor den ærede Ministers Modstand end til at tiltræde et Forslag, som gjaldt et Stykke af en Paragraf, medens det efter min Overbevisning ingen Betydning har, naar man ikke tager, ikke blot hele Paragrafen, men samtlige Lovens første 5 Paragrafer med. Jeg skal ikke komme ind paa at omtale Ministers Forslag uden indirekte, idet dette Forslag omtrent gaar ud paa det Samme som Forslaget under Nr. 6. Jeg skal da bemærke, at naar Ministeren kommer os imøde ved at stille sit Forslag under Nr. 8, kan jeg dog ikke se at dette Forslag i alle Tilfælde vil være fyldestgørende paa Grund af de særlige Omstændigheder, der finde Sted ved et slikt Digebud, om der end kan være Tilfælde, hvor det kan fyldestgøre. Den ærede Minister har jo selv under forskjellige Forhandlinger her i Thinget angaaende Forhold, der stode i Forbindelse med Stormfloden, gjort opmærksom paa, at der navnlig paa Holland — og det er sket allevegne — er sket Dæmningsbrud paa den Maade, at, da Dæmningsene ere højere end det omgivende Land, begynder Brudet ved Dæmnings Ende, og da Brudet fremkaldes ved uhyre stærke Strømsforhold og ved uhyre stærke Vandfald derved, at Havet strømmer ind i det tomme Rum, om jeg saa maa sige, det inddæmmede Rum nemlig, som er udtørret til langt under dagligt Vand, sker Brudet med en saadan Kraft, at baade Enden af vedkommende Dæmning og den til Dæmningen stødende Jord gaar bort og bliver Sav. Naar nu den ærede Minister indrømmer, at man for at fylde dette Sav maa tage Jord paa anden Mands Grund, saa slaar dette ikke til, naar man ikke kan komme paa den anden Mands Grund. Jeg fremhæver atter og atter, at ikke alene Enden af denne Dæmning er gaet bort, men ogsaa et Stykke af Naboens Grund, og Naboen beholder sin Grund i Bandet, selv om den ligger 2 Favne under dagligt Vand; men man kan ikke stoppe dette Sav eller denne Savarm ved at lægge Jyld paa Naboens Grund, selv om man vedtager Forslaget under Nr. 8, thi man kan da nok faae Jyld, men man kan ikke faae det lagt, medmindre man anvender Lovens § 1, og man kan ikke transportere dette Jyld, medmindre man kan anvende

Lovens § 4. Derfor har jeg stillet et Underændringsforslag til Ministerens Forslag, hvorved det tilsigtes i Stedet for, at han udvider Undtagelserne til de saakaldte nye Inddæmningsdiger med Hensyn til § 2, at udvide Undtagelserne ogsaa til Lovens §§ 1, 3, 4 og 5. Disse Paragrafer 1, 3, 4 og 5 ere jo af langt mindre Betydning end § 2, men mit Forslag er et nødvendigt Supplement, for at man skal kunne lægge den Jyld, som Ministeren vil give Lov til at expropriere, paa det Sted, hvor det kan gjøre Gavn. Det kan ikke hjælpe, at man giver en Mand Brød, naar man siger, at han ikke maa aabne Munden for at tage Brødet, og det kan ikke hjælpe at give Lov til at tage Jyld, naar man ikke maa lægge det paa Steder, hvor Brudet kan stoppes, og ikke vil give Lov til at transportere Jyldet over andens Mands Grund, hvilket er en nødvendig Betingelse for at lægge det paa det rigtige Sted. Til § 21 have Forslagsstilleren under Nr. 1 stillet et Forslag, som er aldeles overensstemmende med den ærede Ministers Udtalelse under Sagens 1ste Behandling. Der var nemlig da en Kontrovers imellem den ærede Minister og mig om, hvorvidt man kunde have Plakaten af 6te Juli 1848 uden at komme de saakaldte nye Inddæmningsdiger for nær. Jeg maa fremdeles holde paa, at, da Plakaten af 1848 tiufteeder i Almindelighed at lægge Dæmningen over anden Mands Grund for at beskytte Agre og Enge, gaar det ikke an at forrykke dette ved en Fortolkning i denne Lov. Nu har man i denne Lovs § 19 slaaet fast, hvad man forstaaer ved Inddæmningsdiger, en Fortolkning, som man naturligtvis i 1848 ikke kunde have Anelse om. Naar man nu hever Plakaten af 1848, og en Mand ikke kan beskytte sine Marker, Agre og Enge paa anden Maade, end at han tillige kommer til at udtørre et Par Tønder Land af Havet, saa er det et Inddæmningsforetagende, og hvis dette Par Tønder Land af Havet er lidt større end den Mark, Agre og Eng, han vil beskytte, saa vil Landvæsenkommissionen sige: Nei, Din Ret er fortabt, Plakat af 6te Juni 1848 er hevet, Du kan ikke længere faae den Ret. Det er altsaa ikke alene ligeoverfor pure Inddæmningsdiger, og den Slags Diger eksisterer ikke her i Landet, thi der er ingen Diger, uden at de ogsaa beskytte gammelt Land, men det er ligeoverfor de fleste her i Landet tilværende Inddæmningsdiger, at Forslaget har praktisk Betydning; thi i mange Tilfælde vil det Stykke Jord, man indvinder fra Havet, være et Areal større end det Stykke gamle Jord, man ved Diget vil beskytte. Jeg haaber, at den høitærede Minister vil gaa ind paa dette Forslag, da jeg har taget Ordene bogstavelig ud af hans egen Erklæring ved 1ste Behandling, hvor den ærede Minister — det findes i Tidenden Sp. 2, 106 — udtrykkelig har erklæret, at han ikke faae, at der var Noget i Veien